

PRIETENI ÎN FELUL NOSTRU

EMIL ȘI CADOUL DE PE FOAIA MICĂ

Grija dintr-un dar nu se măsoară cu rigla

Bine ai venit în Lumea lui Norișor

În Lumea lui Norișor, un cântecel poate deschide o poveste, iar o poveste poate deveni un început de conversație. Creăm cărți, cântece și activități în limba română pentru copiii care descoperă lumea și pentru adulții care îi însoțesc. Ne dorim să aducem împreună joaca, curiozitatea și timpul petrecut cu drag unii lângă alții.

Personajele noastre învață prin întâmplări apropiate de viața copiilor: cer ajutor, își spun emoțiile, încearcă din nou, împart și au grijă de locurile în care trăiesc. Nu sunt perfecte și nu găsesc toate răspunsurile de la început. Tocmai de aceea ne pot ține companie atunci când ceva este nou, greu sau minunat.

Această carte pornește de la unul dintre videoclipurile lui Norișor și îi continuă aventura în ritmul lecturii. Priviți ilustrațiile, opriți-vă unde apare o întrebare și lăsați copilul să spună ce observă. Povestea se poate citi dintr-odată sau în mai multe seri. Nu există grabă: scopul nostru este să construim amintiri calde și să lăsăm loc fiecărei voci.

POVESTEA · 1 / 25

Masa din grădină

Emil își trase scaunul lângă masa din grădină. Sub pergolă era răcoare, iar pe alee înfloriseră lalelele galbene. Elefantul pregătise creioanele într-un suport și o foaie curată în mijlocul mesei.

Prietena lui, zebra Zina, avea să vină după-amiază. Emil voia să-i dăruiască un desen care să-i amintească de grădina în care se jucaseră împreună.

POVESTEA · 2 / 25

Casa cu trepte

Apucă un creion cu trompa și desenă o casă mică, cu acoperiș roșu și două trepte. O recunoștea după fereastra rotundă.

Acolo se adăpostiseră într-o zi ploioasă. Zina observase prima că apa se scurgea de pe streașină ca un șir de mărgele.

Emil făcu și fereastra, rotundă ca amintirea lui.

POVESTEA · 3 / 25

Cărarea curbată

Dinspre casă porni o cărare. Pe foaie, Emil o curbă în jurul unui loc încă alb. Acolo avea să pună o floare.

Trompa lui se mișca încet. Creionul lăsă o urmă puțin mai groasă la cotitură.

Elefantul privi aleea adevărată. Nici ea nu era perfect dreaptă. Lăsă urma așa și continuă până la marginea grădinii desenate.

POVESTEA · 4 / 25

Zina de hârtie

Lângă cărare desenă o zebră. Îi făcu patru picioare, coamă scurtă și dungi care se opriră cuminți la marginea corpului.

Una dintre urechi ieși mai mare.

Emil zâmbi. Zina își întorcea adesea o ureche când asculta păsările, păstrând-o pe cealaltă spre el. Poate că urechea aceasta avea chiar locul potrivit în desen.

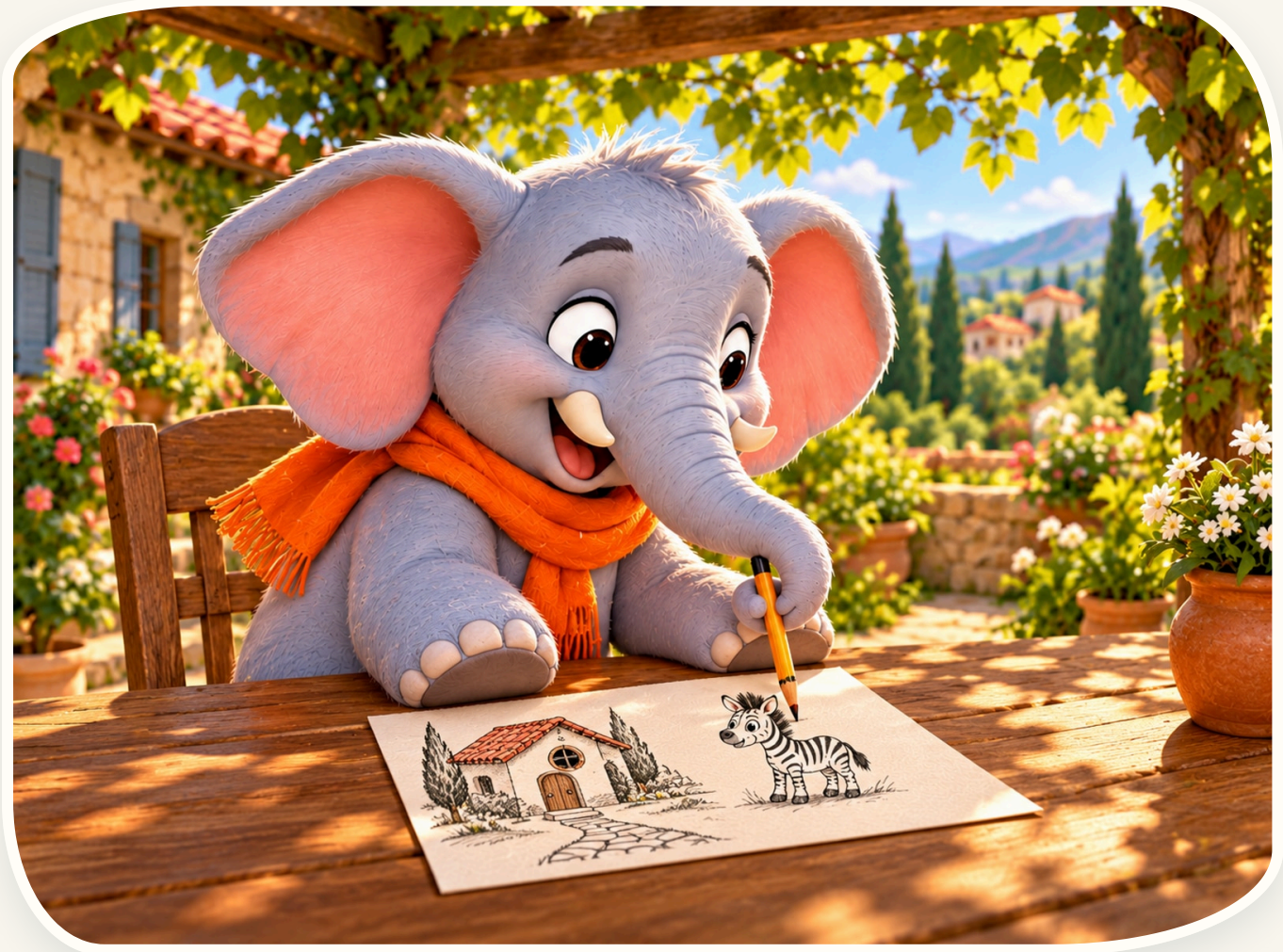

POVESTEA · 5 / 25

Floarea galbenă

În locul alb de lângă cărare apăru o floare galbenă, cu o frunză lungă. Emil o coloră cu grijă.

Zina se oprise lângă o asemenea floare în prima lor plimbare. Nu o culesese. Îl chemase pe Emil să o vadă.

Elefantul puse creionul în suport. Pe masă se afla un cadou mic, alcătuit din lucruri pe care le ținea minte.

POVESTEA · 6 / 25

Prea puțin cer

Când privi desenul de la distanță, Emil observă cât de puțin cer încăpuse deasupra casei.

Ar fi vrut să adauge un nor, soarele, tot câmpul și poate teiul de la poartă. Ridică foaia de un colț, o întoarse și o așeză din nou.

- Este prea mică, spuse.

Dintr-odată, casa și floarea nu i se mai părură suficiente.

POVESTEA · 7 / 25

Câmpul care nu încăpea

Emil se uită spre grădina adevărată. Era plină de lucruri: pergola, straturile cu flori, gardul, pomii și dealul îndepărtat.

Foaia de pe masă cuprindea doar câteva dintre ele.

Încercă să găsească un colț pentru deal. Dacă îl făcea mare, ar fi acoperit casa. Dacă îl făcea mic, nu mai semăna cu dealul. Lăsă creionul jos.

POVESTEA · 8 / 25

O încercare pe spate

Pe dosul aceleiași foi făcu o linie pentru un câmp foarte larg. Apoi încercă o casă atât de mică, încât fereastra deveni un punct.

Se opri.

Din partea aceasta nu mai recunoștea locul în care stătuse cu Zina. Încăpuseră mai multe lucruri, dar amintirea lor se pierduse printre ele.

Întoarse foaia cu floarea galbenă în sus.

POVESTEA · 9 / 25

Colțul răsucit

Emil ridică iar hârtia. Colțul se curbă în jurul trompei, iar elefantul se grăbi să-l desfacă.

O dungă subțire rămase în hârtie.

Acum avea și un colț îndoit. Emil îl netezi cu blândețe pe masă. Desenul nu se rupsese, dar el se simțea de parcă tocmai stricase singur cadoul care îl nemulțumea.

POVESTEA · 10 / 25

Suportul gol

Se gândi să ascundă foaia până a doua zi. Pe șevaletul mic de lângă masă nu era încă nimic. Ar fi putut spune că nu terminase.

Dar Zina avea să sosească astăzi, iar el chiar voia să-i ofere ceva.

Emil împinse suportul de creioane într-o parte și privi iar floarea. Nu știa ce să mai adauge fără să piardă ce îi plăcea.

POVESTEA · 11 / 25

Pași pe alee

Dinspre poartă se auziră copite pe pietre. Zina venea pe alee, cu urechile îndreptate spre grădină.

- Bună, Emil!

Elefantul se ridică. Pentru o clipă, vru să întoarcă foaia cu fața în jos. Apoi își retrase trompa.

- Am făcut ceva pentru tine, spuse. Dar cred că a ieșit cam mic.

POVESTEA · 12 / 25

Privirea Zinei

Zina se opri lângă masă. Nu se uită întâi la marginea foii, nici la colțul îndoit. Se aplecă spre floarea galbenă.

- Ai desenat-o pe cea de lângă cărare!

Emil clipi.

- Ai recunoscut-o?

- Sigur. Cea pe care am găsit-o împreună. Uite, ai făcut și frunza lungă.

Zebra se apropiase de desen înainte să întrebe cât de mare era.

POVESTEA · 13 / 25

Casa din ploaie

Zina privi apoi acoperișul roșu.

- Și casa unde am așteptat să treacă ploaia!

Își ridică botul spre fereastra adevărată, dincolo de pergolă.

Emil simți că povestea din capul lui începuse să ajungă și la ea.

Nu trebuia să explice fiecare linie. Două trepte și o fereastră rotundă păstraseră destul dintr-o după-amiază întreagă.

POVESTEA · 14 / 25

Urechea mare

- Aceasta sunt eu? întrebă Zina, arătând cu botul spre zebra de hârtie.

- Da. O ureche a ieșit mai mare.

Zina întoarse o ureche spre o pasăre din pom și pe cealaltă spre Emil.

- Așa?

Elefantul izbucni în râs.

Desenul nu arăta fiecare dungă a prietenei sale. Totuși, reușise să păstreze un gest pe care îl cunoștea bine.

POVESTEA · 15 / 25

Mărturisirea

Emil îi spuse despre câmpul încercat pe dos și despre soarele care nu mai încăpuse.

- Aș fi vrut să-ți dau toată grădina.

Zina privi peste umăr lalelele adevărate.

- Grădina este aici. Putem să ne plimbăm prin ea. Desenul îl pot lua acasă.

Emil se gândi la cuvintele ei. Nu trebuia să împacheteze un loc întreg ca să dăruiască o amintire.

POVESTEA · 16 / 25

Cadoul ales

- Îl vrei chiar pe acesta? întrebă el.

- Da, dacă pe acesta l-ai făcut pentru mine.

Emil privi foaia. Putea să-i mai adauge ceva doar din teamă că era prea mică. Sau putea să o ofere așa cum o gândise la început.

- Pe acesta, hotărî el.

Așeză creioanele în suport. Pentru prima dată în acea dimineață, desenul era terminat.

POVESTEA · 17 / 25

Colțul îndoit

Zina observă colțul și Emil începu să explice cum îl răsucise.

- Putem să-l netezim, spuse ea.

Elefantul puse o coală curată peste desen și apăsă ușor cu partea lată a trompei. Apoi o ridică. Dunga nu dispăruse cu totul, dar hârtia stătea dreaptă.

Nu reparaseră amintirea. Doar pregătiseră foaia să poată fi păstrată cu grijă.

POVESTEA · 18 / 25

Șevaletul mic

Emil apucă foaia de margine și o ridică până la șevalet. O așeză astfel încât floarea să rămână întreagă la vedere.

Zina făcu doi pași înapoi.

De acolo se vedeau casa, cărarea și zebra. Nu trebuia să te apropii foarte mult ca să descoperi ce conta.

Emil încercă și el. Desenul părea mai sigur pe suport decât în gândurile lui.

POVESTEA · 19 / 25

Floarea adevărată

Porniră pe alee până la laleaua galbenă. Zina o recunoscu după frunza lungă și pata mică de pe o petală.

- Pe aceasta n-ai desenat-o, observă ea.

Emil se aplecă.

- N-o văzusem.

- O vedem acum.

Rămaseră puțin lângă strat. Desenul nu terminase lucrurile pe care le puteau descoperi împreună. Le dăduse un motiv să se uite din nou.

POVESTEA · 20 / 25

O nouă amintire

La întoarcere, Emil vru să adauge pata pe petala desenată. Zina îl întrebă dacă își mai dorea cu adevărat să schimbe ceva.

Elefantul privi floarea de hârtie, apoi pe cea din grădină.

- Nu astăzi. Aceasta este floarea pe care mi-o aminteam dimineață.

Pata nou descoperită putea rămâne pentru alt desen. Nu trebuia să îndrepte fiecare amintire după fiecare plimbare.

POVESTEA · 21 / 25

Locul de acasă

Zina se gândi unde avea să pună cadoul. Lângă fereastra ei era o poliță joasă, pe care lumina nu bătea direct.

- Îl voi vedea când îmi pregătesc lucrurile de plimbare, spuse ea.

Emil își imagină foaia acolo. Nu acoperea un perete. Avea un loc mic, potrivit, în diminețile prietenei lui. Era mai mult decât sperase când desenase prima linie.

POVESTEA · 22 / 25

Mapa de carton

Pentru drum, Emil aduse o mapă de carton. Așeză desenul înăuntru, fără să-l mai ruleze, și lăsă mapa pe banca de lângă poartă.

Zina o putea prinde ușor de bucla lată cu care fusese legată.

- Acum are și casă pentru călătorie, spuse zebra.

Emil râse. De data aceasta nu mai măsura darul după cât loc ocupa.

POVESTEA · 23 / 25

Mulțumirea

Înainte să plece, Zina se întoarse.

- Mulțumesc că ai ținut minte floarea.

Nu îi mulțumise pentru hârtie, pentru creioane sau pentru șevalet. Îi mulțumise pentru ceva ce observaseră împreună.

Emil îi făcu semn de la poartă. Abia atunci înțelese de ce Zina privise mai întâi floarea. În ea se afla partea cadoului pe care nu o putea măsura cu o riglă.

POVESTEA · 24 / 25

Masa rămasă liberă

Grădina se liniști. Emil adună coala folosită la netezit și închise cutia cu creioane.

Pe masă nu mai era desenul. Locul gol nu îl întristă. Cadoul plecase acolo unde fusese gândit să ajungă.

Elefantul privi lalelele și păstră în minte pata de pe petală. Când avea să mai deseneze, știa de unde ar putea începe.

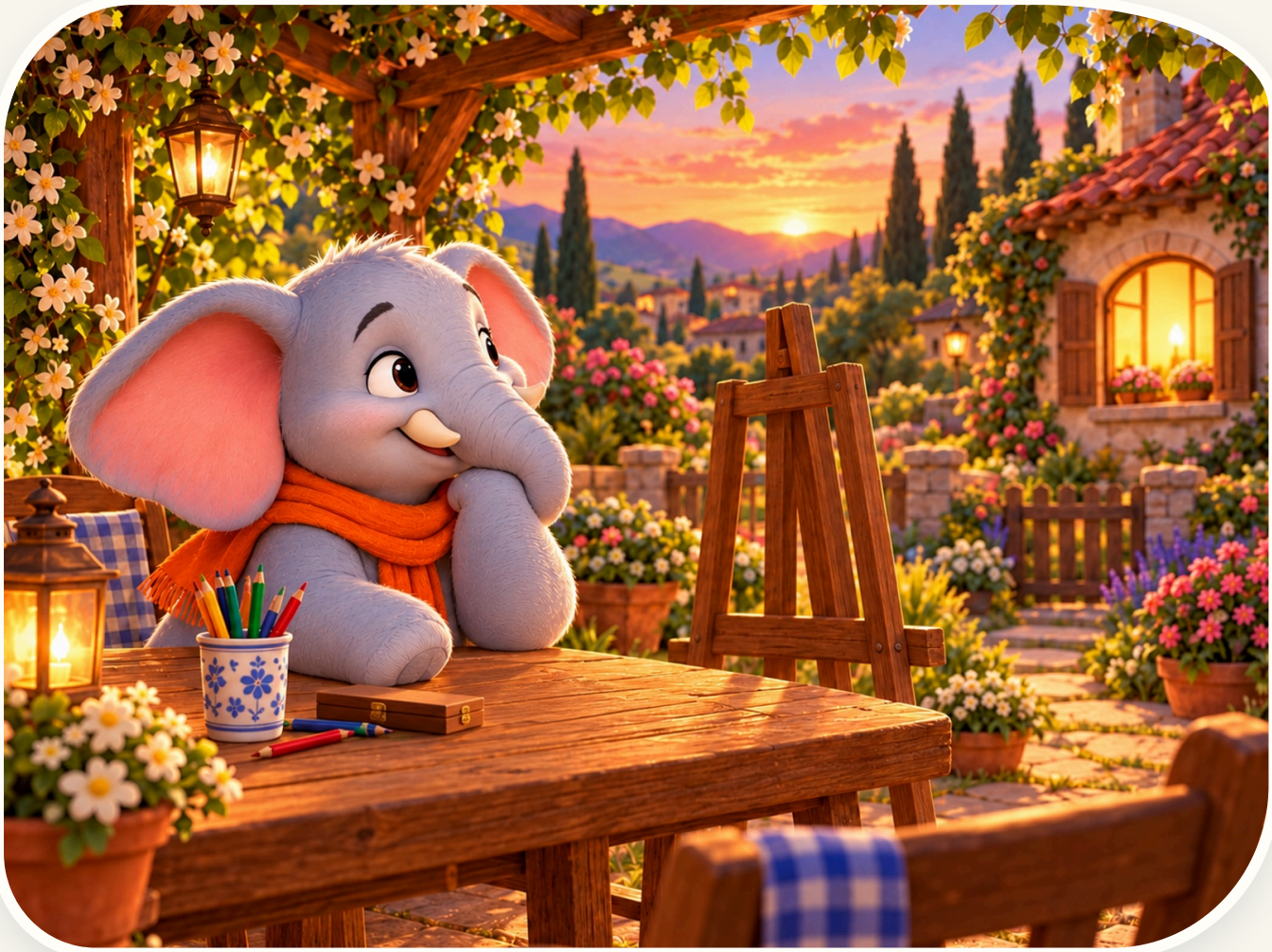

POVESTEA · 25 / 25

Mărimea unui dar

Seara, Emil se uită spre casa Zinei. Își imaginează desenul pe poliță, aproape de fereastră.

O foaie mică dusese până acolo o casă, o plimbare și bucuria de a fi ținut minte.

Un dar nu trebuie să cuprindă totul ca să fie prețios. Grija cu care alegem ceva pentru celălalt îi dă un loc pe care mărimea nu îl poate hotărî.

Mulțumim că ați citit împreună

Vă mulțumim că ați deschis această carte și că le-ați făcut loc personajelor noastre în timpul vostru. Fiecare pagină citită, fiecare întrebare și fiecare clipă de atenție oferită unui copil dau sens poveștilor din Lumea lui Norișor. Ne bucurăm că am putut fi o mică parte din aceste momente.

Sperăm că aventura v-a lăsat un zâmbet și un gând de dus mai departe. Puteți reveni la o ilustrație preferată, puteți desena o altă întâmplare sau puteți vorbi despre o situație asemănătoare din viața voastră. Nu este nevoie de un răspuns perfect și nici de o morală învățată pe de rost. Ascultarea, blândețea și bucuria de a descoperi împreună sunt mai importante.

Poveștile continuă prin cântecele, cărțile și activitățile noastre în limba română, pe lumealuinorisor.ro. Mulțumim copiilor, părinților, bunicilor și educatorilor care ne însoțesc. Vă așteptăm cu drag la următoarea aventură din Lumea lui Norișor.

O poveste se încheie. Curiozitatea continuă.

Luați cu voi întâmplarea preferată și povestiți-o cuiva drag. Alte cântece, povești și activități vă așteaptă în Lumea lui Norișor.

lumealuinorisor.ro

© 2026 Lumea lui Norișor. Toate drepturile rezervate. Lumea lui Norișor™ este marca universului nostru de cântece, povești și activități pentru copii.

Inspirată din videoclipul Elefantul și cadoul prea mic.
Personajele și ilustrațiile aparțin aceleiași serii de povești.